

In het belang van het kleinkind...

Ik kom binnen in een vol huis, het ruikt naar vogels, muizen en prullenbak. Een leuk mens kijkt mij aan, zich niet echt bewust van hoezeer zij vervuild is in een overvol huis met kranten, planten en kapotte spullen. Ze leeft in haar cocon die haar beschermt. Een enkel pareltje kunnen we ontdekken. In het halletje leeft de hond. Mevrouw is gek op hem. Een lief, te mager en oud beestje wat wel wordt gevoerd en vaak wordt uitgelaten. Hij heeft weinig beweging in huis maar op dat moment heb ik thuis ook een hond in een kennel.

Dat relativeert.

Na een aantal wekelijkse bezoeken merk ik dat de hond sterk achteruitgaat. Mevrouw beschuldigt mensen dat ze hem vergiftigen. Na het overlijden schuiven we hem in een zak en gaat mevrouw met hem naar de universiteit voor een sectie. O gruwel, doe ik dit? Waar liggen mijn grenzen? Ik vraag mij regelmatig af wanneer ik mee ga in de wanen van mevrouw en ik besluit zoveel mogelijk bij mijzelf te blijven en mijn mening te blijven geven over wat ik ruik, hoor, denk en zie. Daar neem ik in mee dat ik de enige ben die binnen mag komen en ik zie haar ook als mens met verstand en humor, met een baan in een ziekenhuis. Daar is hygiëne van belang dus ik puzzel wat af en bespreek dit ook met haar. Het lijkt zo'n tegenstelling... En tegelijk is dat het ook niet. De, mijn, mok waar ik altijd koffie in krijg is brandschoon.

Dit is nog niets bij wat komen gaat.

Mevrouw is eenzaam en mist haar hond. "Zal ik een nieuwe nemen, en pup? Dan heb ik iets te verzorgen". Ik vind dit aan de ene kant heel ontroerend en heb met haar te doen. Ik vertel haar dat ik het begrijp en toch zeg ik dat ik haar moet aangeven bij de Dierenbescherming als ze toch weer besluit een hond te nemen. Duidelijke taal die ze stil in zich opneemt.

Deze nieuwe huisgenoot is er nooit gekomen.

Een paar maanden later blijkt er gedoe, ik weet niet precies wat, bij haar kind met nieuwe vriend thuis. Jeugdzorg komt eraan te pas en wil het kleinkind tijdelijk uit huis plaatsen. Kan het bij Oma? Om slaapt zelf op de bank en er is nog een bank die leeg gemaakt kan worden. "Weet Jeugdzorg van jouw woonsituatie?" Vragende blik alsof dit een vreemde vraag van mij is. "Nee hoor." "Voor hoelang zal het zijn dat je kleinkind hier slaapt?". "Dit weekend, misschien iets langer". Dilemma, wat moet ik hiermee. Anders komt dit kleinkind in een wildvreemde omgeving in een instelling of vreemd pleeggezin terwijl het al allemaal zo verwarrend en angstig is. Oma houdt van haar en zowel haar kind en kleinkind zijn wel bekend met de situatie van Oma. Het kleinkind is zo klein dat ze misschien later pas beseft hoe Oma echt woonde. Wanneer krijgt het kleinkind de minste schade???

Ik besluit de situatie zo te laten en te volgen en ik trek nergens aan de bel.

De hond niet, het kleinkind wel ----- Ik sta nog steeds achter mijn weloverwogen beslissing.

Marlies Oudijk, Supervisor en Professional organizer
www.marliesoudijk.nl